

i kdyby nebyla ve třídení propadné lhůtě uplatněna, nemůže v souzeném případě přijíti v úvahu, poněvadž nemělo vůbec býti zahájeno řízení o bezobsažném podání žalovaného.

Čís. 14037.

Při nehodnosti dědice přicházejí v úvahu (§ 541 obč. zák.) jen takoví potomci nehodného, kterým přísluší vlastní dědické právo po zůstaviteli.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, R II 500/34.)

Zůstavitelka byla zavražděna svým manželem Josefem M-em. K pozůstalosti se přihlásila ze zákona jednak nevlastní dcera zůstavitelčina a vlastní dcera Josefa M-a Božena M-ová, jednak bratři matky zůstavitelčiny Gustav H. a Emil H. Pozůstalostní soud přijal na soud dědickou přihlášku Boženy M-ové, opíraje se o § 541 obč. zák., kdežto dědické přihlášky Gustava H-a a Emila H-a zamítl, vzhledem k tomu, že tu byl zákonný dědic z bližší dědické linie. Rekursní soud zamítl dědickou přihlášku Boženy M-ové, přijal však na soud dědické přihlášky Gustava H-a a Emila H-a. Důvody: Stěžovatelé uvádějí, že první soud neprávem přijal dědickou přihlášku dcery pozůstalého manžela Josefa M-a nezl. Boženy M-ové ze zákona s právním dobrodiním inventáře, opíraje se o § 541 obč. zák., ježto § 541 obč. zák. se na tento případ nehodí, neboť tímto předpisem nemělo býti vytvořeno nové dědické právo, nýbrž předpokládá, že descendent má sám vlastní dědické právo po zůstaviteli, čemuž tak u nezl. Boženy M-ové není, poněvadž je nevlastní dcerou zůstavitelčinou, a že tím neprávem první soud vyloučil stěžovatele z nároku na dědictví. Stížnosti nelze upříti úspěch. Soud první stolice opřel napadené usnesení o ustanovení § 541 obč. zák. neprávem, neposoudiv věc po stránce právní správně. Novým doslovem § 541 obč. zák. nemělo býti utvořeno nové právo dědické, všeobecné representační právo dětí každého z obou manželů v případě zákonné posloupnosti dědické po druhém manželovi. Právo representační přichází k platnosti jen, kdyby nastupující osoba měla vlastní zákonné dědické právo po zůstaviteli, kdyby osoba, která odpadla, již od původu nepřicházela v úvahu. § 541 obč. zák. v novém doslovu lze vykládati jen v souvislosti se starým doslovem § 541 a § 733 obč. zák. Z této souvislosti jest dospěti k závěru, že při nehodnosti dědice přicházejí v úvahu jen takoví potomci nehodného, kterým přísluší vlastní zákonné právo dědické po zůstaviteli. Nezletilé Boženě M-ové jako nevlastní dceři zůstavitelky však dědické zákonné právo po zůstaviteli nepřísluší a měl proto soud první stolice její dědickou přihlášku ze zákona zamítnouti (Krčmář: Právo dědické 1930 str. 56, Mayr-Harting: Erbrecht 1923 str. 182, Krainz-Ehrenzweig: Erbrecht 1917 str. 319, Notariatszeitung 1917 S. 239). Tím padl i předpoklad pro zamítnutí dědické přihlášky Gustava H-a a Emila H-a ze zákona. Poněvadž podle obsahu spisu stěžovatelé Gustav H. a Emil H. jsou bratry matky zůsta-

vitelčiny, tedy zákonnými dědici 3. třídy (§ 738 obč. zák.), zamítl soud první stolice jejich dědickou přihlášku ze zákona neprávem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Boženy M-ové.

Důvody:

Vyložil-li rekursní soud ustanovení § 541 obč. zák. tak, že při nehodnosti dědice přicházejí v úvahu jen takoví potomci nehodného, kterým přísluší vlastní zákonné právo dědické po zůstaviteli, odpovídá jeho názor doslovu a duchu zákona a je s ním suhlasiti. Jest proto stěžovatelku odkázati s jejími vývody na důvody napadeného usnesení.

Čís. 14038.

Rozhodl-li odvolací soud o žalobě o obnovu u něho podané usnesením, lze toto usnesení napadati rekusem k nejvyššímu soudu. Rekurs musí býti podán včas u procesního soudu první stolice. Nestací, že byl podán včas u odvolacího soudu a jím postoupen procesnímu soudu, kam došel opožděně.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, R II 503/34.)

Odvolací soud, u něhož byla podána žaloba o obnovu, ji odmítl usnesením jako nehodící se k jednání, ježto rozsudek odvolacího soudu v základním sporu byl zrušen rozhodnutím nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud odmítl žalobcův rekurs.

Důvody:

Napadeným usnesením rozhodl krajský soud jako soud odvolací o žalobě o obnovu podané u něho podle § 532, druhý odstavec poslední věta c. ř. s. Podle § 535 c. ř. s. platí, byla-li žaloba o obnovu vznesena u soudu druhé stolice, pro ústní jednání, provedení důkazů a pro oznámení rozsudku k žalobě vydaného první stolicí i pro odporovatelnost rozsudku ta ustanovení, která platí pro tento vyšší soud jako stolicí prostředků opravných. Z tohoto zákonného ustanovení jest usuzovati, že, rozhodl-li odvolací soud o žalobě o obnovu u něho podané usnesením, lze toto usnesení napadati rekusem k nejvyššímu soudu a že rekurs ten podán býti musí v čas u procesního soudu první stolice (§§ 514, 528 c. ř. s.). Avšak rekurs podán byl přímo u soudu druhé stolice. Napadené usnesení bylo doručeno k poukazu odvolacího soudu zástupci žalobcovu okresním soudem dne 8. září 1934. Rekurs přímo u soudu odvolacího podaný a na odvolací soud adresovaný byl tímto soudem postoupen okresnímu soudu a tam došel dne 24. září 1934, tedy opožděně, neboť nerozhodné jest, že rekurs byl na poštu dán již dne 22. září 1934 a že k dovolacímu soudu došel dne 23. září 1934,